

Arrest

nr. 149 135 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2012 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 april 2015.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van

artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet en van het evenredigheidsbeginsel.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische grondslag aangeeft en een feitelijke motivering bevat die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Verder dient erop gewezen te worden dat in de bestreden beslissing uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden. De verzoekende partij geeft niet concreet aan op welke elementen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zou zijn ingegaan en omtrent welke elementen niet (afdoende) zou zijn gemotiveerd. De verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift dat ingegaan wordt op de door haar ingeroepen prangende humanitaire situatie, maar stelt dat de gemachtigde „de ingeroepen middelen“ ten gronde verwerpt en dat de motivering in casu dan ook niet correct is en buiten proportie, en elk doel mist. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing zich niet uitspreekt over de grond van de aanvraag, maar slechts over de ontvankelijkheid ervan. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beslissing van de gemachtigde, de wettigheid van deze beslissing niet kan aantasten en niet maakt dat deze niet correct, buiten proportie of onevenredig zou zijn en elk doel zou missen. Bovendien dient erop gewezen te worden dat, daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren, daar deze bepaling geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing.

Het middel lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 7 april 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 25 juni 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 april 2015 opgenomen grond, volhardt haar advocaat in de middelen en stelt zij dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn en dat de Raad de manifeste appreciatiefouten van de verwerende partij moet sanctioneren en overgaan tot annulatie.

De verwerende partij verwijst naar haar nota en de beschikking van de Raad en stelt dat de betrokkene is afgevoerd van ambtswege sinds 6 april 2011 en dat het procedurereglement daar ter sprake komt.

De advocaat van de verzoekende partij repliceert dat de verzoekende partij werd afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht, hetgeen niet hetzelfde is als een afvoering van ambtswege, waarbij een politieonderzoek en een beslissing van de gemeente en dergelijke aan te pas komt. Zij wijst er tevens op dat sowieso uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij nog steeds hier is, dus het vermoeden kan niet tegengeworpen worden.

2.2 Waar de verwerende partij ter terechtzitting stelt dat de verzoekende partij sinds 6 april 2011 is afgevoerd van ambtswege en “*dat het procedurereglement daar ter sprake komt*”, dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij niet duidelijk maakt op welke manier het procedurereglement ter sprake zou komen. Bovendien geeft de advocaat van de verzoekende partij terecht aan dat uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij nog steeds hier is.

Met betrekking tot het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting dient te worden vastgesteld dat de advocaat van de verzoekende partij slechts volhardt in het verzoekschrift en vervolgens stelt dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn en dat de Raad de manifeste appreciatiefouten van de verwerende partij moet sanctioneren en overgaan tot annulatie. Door te volharden in het verzoekschrift en tevens opnieuw, zoals de verzoekende partij reeds in haar verzoekschrift had gedaan, aan te geven het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, brengt de advocaat van de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 2 april 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 2 april 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE